

Mnohí z „tradičných“ historikov sa úplne bezvedome pridržiavajú praktickou archeológiou absolútne NEDOKÁZANEJ verzie, že **Skýti** boli akýsi Aziati s charakteristickými príznakmi mongoloidov. Ale kto v skutočnosti boli predstavitelia tohto **národa, ktorého zeme sa rozprestierali od Východnej Európy do Ďalekého Východu**? Aby sme si to vyjasnili, obrátime sa priamo ku konkrétnym archeologickým nálezom.

A hľa ako niektoré z nich opisuje A. Abraškin vo svojej knihe **ÁNO, SKÝTI TO SME MY! ODKIAĽ POCHÁDZA RUSKÁ ZEM**: „V roku 1830 počas výskumu veľkého kamenného kopca (kurganu Kuľ-Oba) v okolí Kerče bola otvorená stará hrobka v podobe štvorcovej miestnosti o ploche 20 m2. Bola zložená z ohromných, starostlivo otesaných vápencových blokov. Pochádza z tretej štvrtiny 4. storočia pred n.l. Vo vnútri hrobky boli objavené tri ľudské kostry. Podľa názoru vedcov patrili skýtskemu šľachticovi, jeho manželke (alebo súložnici) a sluhovi koniarovi. Pozostatky „cára“ boli oblečené do kedysi nádherného odevu a umiestnené na drevenom katafalku…

Vedľa „cára“ ležala na kamennej dlažbe kostra ženy. Jej ošatenie svojou veľkoleposťou nezaostávalo za cárskym. Hlavu ženy zdobil elektrónový (zliatina zlata a striebra) diadém a dve zlaté visiace náušnice s vyobrazením Bohyne. „Cárovnej“ patrili aj ďalšie zlaté šperky: náhrdelník z korálkov, ťažká hrivna o váhe približne 500 g, dva široké náramky a bronzové zrkadlo, ktoré malo na

pozlátenej rúčke vyryté zvieracie figúry.

Vedľa nôh pochovanej bol objavený najznámejší nález z Kuľ-Oby – okrúhla elektrónová nádoba s figúrami Skýtov. Tieto zobrazené výjavy po prvýkrát umožnili získať reálnu predstavu o Skýtoch. Ako vidno z vyobrazení, nosili dlhé vlasy, brady a fúzy. **Skýti boli zjavne bieli Európania**, bez akýchkoľvek príznakov „aziatčiny“. Nosili odev z kože a ľanového plátna, ktorý pozostával z kaftanu s opaskom a dlhých nohavíc šarovarov. Skýti nosili mäkké kožené čižmy previazané na členkoch remienkami a na hlavách špicaté plstené čiapky.

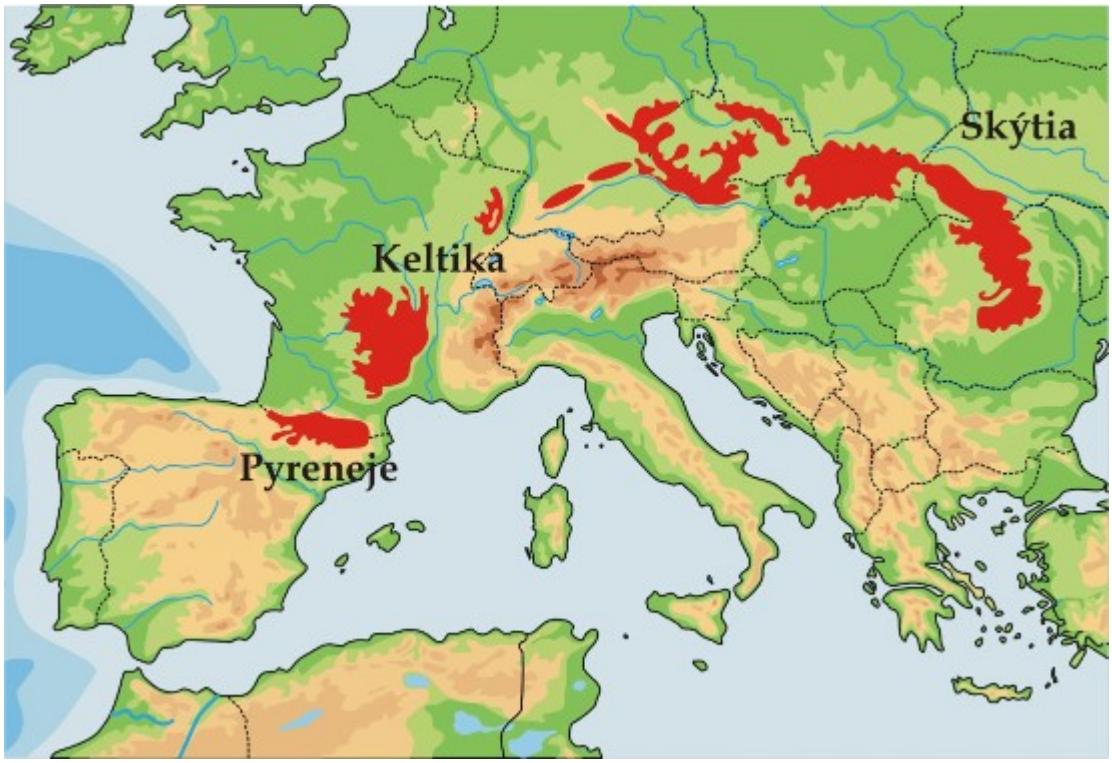
Okrem elektrónovej vázy boli vyobrazenia Skýtov na rade lisovaných plieškov z Kuľ-Oby. Veľká strieborná váza s pozlátením z kurganu Čertomlyk (20 km od mesta Nikopoľ z výkopov z roku 1862) je ozdobená loveckou scénou, na ktorej Skýti lovia divé kone. Ani tu sa nedá hovoriť o žiadnych šikmookých tvárach…“

Takže mýtus o Skýtoch ako divých Aziatoch sa absolútne nepotvrdil. Navyše sa mnohí súčasní vedci a nezávislí výskumníci prikláňajú k predpokladu, že **práve Skýti sú naši priami Predkovia**. Napríklad hľa, čo o tom píše A. Abraškin: „Názov Skýtov pochádza zo spoločného európskeho koreňa „skej“, čo znamená „svetlý“. Takto etnonym „Rus“ a „Skýt“ majú jeden a ten istý zmyslový význam, sú to synonymá, ktoré sa mohli navzájom zamieňať.

Mapa starověké Evropy – Skýtie v 6.století n.l. (Abraham Ortelius. 1527-1598)

Prvé zmienky o Rusoch na juhu Ruskej roviny (Rosomoni Iordana – 4. storočie) sa objavujú presne v tom čase, keď miznú zmienky o Skýtoch. **Stredovekí autori nazývali Rusov Skýtmi.** A to – samozrejme – nie je žiadna náhoda. Skýti nikde nezmizli, jednoducho sa začali nazývať Rusmi. Takže Rusi sú priami potomkovia Skýtov a následníci ich Slávy a skýtske dejiny sú súčasťou staroruských dejín. V prospech toho, že Skýti boli našimi Predkami hovorí aj „POVESŤ O SLOVIENOVI A MESTE SLOVIENSK“, v ktorej sa za Predkov ruského národa označujú kniežatá Slovien a Rus, ktorí po dlhom putovaní založili mestá Sloviensk (neskoršie Novgorod) a Rusu (Stará Rusa), a to ešte v 3. tisícročí pred n.l.

V povesti sa hovorí, že oni boli Predkami kniežaťa Skýta, po ktorom sa nazývala prastará **Dŕžava VEĽKÁ SKÝTIA**. Práve jej následníčkou **sa neskôr stala Rus**, no **a Skýti sa začali nazývať Rusmi**. Preto aj sú dejiny nášho národa oveľa staršie, než sa nám snažia nanútiť vatikánski falzifikátori a ich prisluhovači. A naši Predkovia už vôbec neboli „diví barbari“, ktorí ako keby pred Riurikom ani nemali svoju vlastnú krajinu a do Cyrila a Metoda ani svoje vlastné písomníctvo.

Zdroj: www.tartaria.sk/dedicstvo-predkov/kultura-a-tradicie/510-skyti

Sdílet